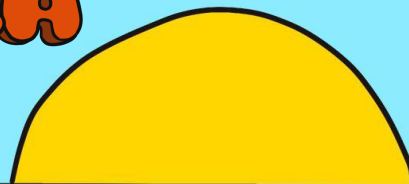

Urszula Sikora

JUSTYŃKA A EMMINKA

V Medové zemi

V jednom městě, v jednom domečku nedaleko řeky Olzy žily, byly dvě sestřičky. Jmenovaly se Justynka a Emminka. Jednoho rána, hned po snídani, povídá táta Adam : „Děvčata, dnes musím zařizovat velmi důležité věci, proto vás autem odvezu k babičce. Pohlídá vás, ale musíte mi slíbit, že nebudete zlobit a nebudete dělat žádné vylomeniny. Slibujete?"

„Slibujeme!" zakřičely obě najednou tak hlasitě, až se táta lekl a vykřikl: „Vždyť mi prasknou bubínky v uších!" Ale to už tátu neslyšely, neboť se obě smály a radostí skákaly, protože babičku milovaly.

Nebyla to totiž obyčejná babička. Byla to kouzelná babička. Babička Ula-la uměla čarovat, a to přece žádná jiná babička nedokáže. To se ví. Justynka s Emminkou byly oblečeny dřív, než řeknete švec. A už seděly v červeném autě.

Babička Ula-la čekala u dveří, a když je otevřela, obě holčičky na babičku skočily. Babička se převrátila a udělala kotoul vzad. Ale to jí nevadilo, smála se, protože právě na to se nejvíce těšila. Měla své malé vnučky moc ráda. A to se hned pozná. „Děvčata, mám nápad!" řekla babička Ula-la.

„Jaký?" zeptala se Emminka.

„Dobrý!" povídá Justynka.

„Půjdeme na louku. Teď na jaře krásně voní, rostou pampelišky, sedmikrásky a třeba najdeme i krokusy," povídá babička.

„Huraaaaaaa!!!!!!!!!" vykřikly a už se řítily i s babičkou ven. Babička Ula-la měla pravdu. Jaro bylo v plném proudu. Všude kvetly kytičky a včely nosily do úlu plné košíčky úrody.

„Pomooooc, včely!" Emminka s Justynkou utíkaly. Hrozně moc se včel bály.

„Babičko, udělej něco!"

A babičku nenapadlo nic jiného, než ... kouzlo.
Usmála se, mrkla na Emminku a Justynku a povídá:

„Abraka, dabraka, čáry, máry,
čáry, máry, láry, fáry,
ať ty moje holčičky
jsou dvě malé včeličky.”

A v tu chvíli se obě holčičky proměnily ve dvě malé včelky a ocitly se ve velkém květinovém lese zvaném Medová země.

„Justynko, já mám křídla a žihadlo, koukej!"

„No jo, Emminko, já také," divily se obě dvě.

„Budete tady jen tak stát, a nebo budete také pracovat?" zeptala se včela, náramně podobná babičce. A tak se obě včeličky zapojily do práce.

Justynka a Emminka bydlely v úlu, který se nacházel v blízkosti úžasného pole plného květin. Spolu s ostatními včelami se staraly o produkci medu, který sloužil jako jídlo pro celý úl.

Justynka a Emminka byly dělnice, což znamenalo, že měly důležitou úlohu. Každý den se vydávaly do blízkého okolí sbírat nektar z květů. Prohledávaly pole, louky a lesy, hledaly ty nejchutnější a nejsladší květy a přenášely mezi nimi pyl.

Justynka a Emminka se potichu blížily ke květinovému záhonu. Justynka zašeptala: „Emminko, jdeme sbírat nektar jako včelky.”

„Ano Justynko, budeme nejlepší včelky!”

Justynka a Emminka začaly sbírat nektar z květin a plnit ho do svých košíčků. Ostatní včeličky dělaly totéž. Justynka volá: „Koukej, Emminko, tady je krásná fialová kytíčka! Určitě bude mít hodně sladkého nektaru.”

Emminka odpovídá: „A já našla žlutou kytíčku! Taky bude mít hodně nektaru pro naši včelí rodinku!”

Justynka a Emminka tančily na louce, třásly zadečky, a tak ukazovaly ostatním včeličkám, kde jsou ty nejlepší květinky.

Justynka a Emminka se pomalu vracely k malému úlu.

„Emminko, teď musíme rychle donést náš nektar domů, aby ho mohly ostatní včelky zpracovat na med.”

Emminka se usmála: „Ano, Justynko! Naše pilná včelí rodinka bude mít hodně medu.”

Justynka a Emminka nalily nektar z kbelíčků do malého hrnce na sporáku. A přitom si obě pomáhaly. Justynka povídá: „Musíme nechat nektar vařit, aby se proměnil v med.“

„Bude to nejlepší med na světě!“ pokývala hlavou Emminka. Obě včelí sestřičky skládaly své košíčky do velkých medových buněk. Někdy také pomáhaly s výstavbou nových včelích pláství, a také uklízely úl, aby byl čistý a bezpečný pro všechny včely. Justynka a Emminka byly nejen pracovité včelky, ale také milující sestřičky. Společně sdílely radosti a starosti a vždy držely při sobě. A babička Ula-la, nejstarší z včeliček, vše bedlivě pozorovala, a když viděla, že obě holčičky - včeličky vše zvládly na jedničku a už se včeliček nebojí, řekla si, že už je čas vrátit se domů.

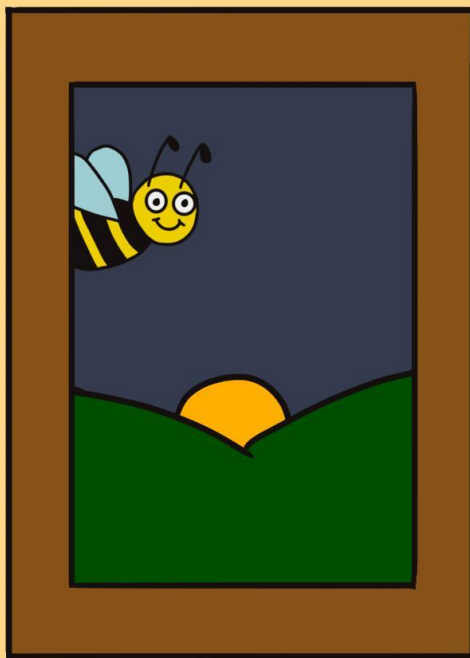
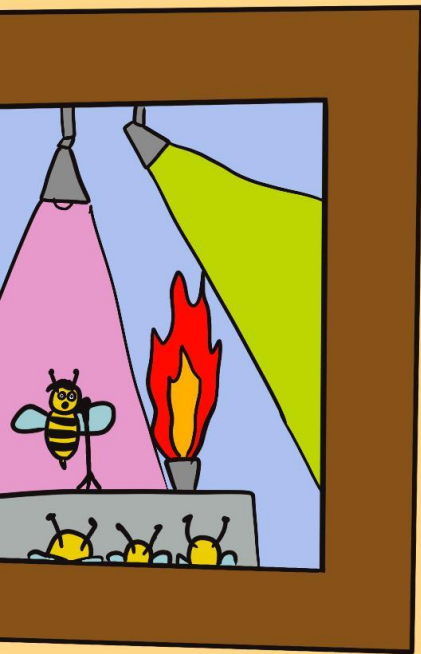
„Abraka, dabraka, čáry, máry,
čáry, máry, láry, fáry,
ať jsou ty dvě včeličky
zase malé holčičky.“

A tak se stalo. Justynka a Emminka seděly večer u malého stolu s miskou plnou sladkého medu. „Připravily jsme si med jako pravé včelky, Emminko,“ řekla Justynka.

"Doufám, že jste si užily malý včelí svět plný sladkostí!" řekla babička Ula-la a mrkla na holčičky. "Užily, babičko. A včeliček se už nebojíme," řekly nadšeně.

"Včeličky jsou užitečné a starají se o květinčky!"

"Ať žijí včelky! Ať žije příroda!" dodaly společně s úsměvem.

Věnováno vnučkám:
Justynce a Emmince

Napsala: Urszula Sikora

Ilustrace: Ivana Sikora
Jacek Sikora